

[Boligministeren]

De regler, som er baggrunden for spørgsmålet, findes i Byggestyrelsens cirkulære af 6. januar 1983 om udbud af (statslige og statsstøttede) bygge- og anlægsarbejder.

Herefter kan bygherrerne frit vælge mellem offentligt udbud og begrænset udbud. I sidstnævnte tilfælde skal der normalt indbydes mindst tre og højst fem bydende.

For at fremme konkurrencen er det yderligere bestemt, at der ved begrænset udbud gælder:

- de bydende må ikke alle være fra en kreds af virksomheder med indbyrdes forbindelse, f.eks. datterselskaber,
- de bydende må ikke alle være fra samme lokale område, og
- bygherrer med vedvarende bygge- og anlægsvirksomhed må ikke indbyde den samme kreds af virksomheder ved hvert udbud.

Ved offentligt udbud må arbejdet ikke forbeholdes bydende fra et bestemt lokalt område eller bydende fra bestemte grupper af erhvervsdrivende såsom medlemmer af bestemte erhvervsorganisationer.

For at fremme konkurrencen yderligere anbefales det i Byggestyrelsens »Bygherrevejledning« at indlede begrænset udbud med offentlig indkaldelse af mulige tilbudsgivere (prækvalifikationsrunde). Herved får bygherren et bredere valggrundlag.

Baggrunden for det frie valg mellem offentligt og begrænset udbud er, at der er en række fordele og ulemper forbundet med begge former, og at bygherren selv antages bedst at kunne vurdere, hvilken form der er mest hensigtsmæssig i det enkelte tilfælde.

Med hensyn til anvendelse af begrænset udbud viser et rundspørge, der er foretaget for så vidt angår statsligt og statsstøttet byggeri, at der er betydelig spredning blandt de virksomheder, der får opgaverne overdraget.

Der er således ikke fremkommet belæg for, at der er særlige koncentrationer på dette felt.

Efter min opfattelse er der på denne baggrund ikke grund til at ændre de gældende udbudsregler på de områder, som det stillede spørgsmål vedrører. Reglerne tjener efter min opfattelse deres formål, som er at fremme konkurrencen og herigennem sikre, at arbejderne gennemføres på kvalificeret måde og i den rette kvalitet til den lavest mulige pris.

Jeg kan tilføje, at i forbindelse med en høring om et nyt udbudscirkulære i 1988 var antallet af

bydende ved begrænset udbud foreslået ændret fra 3-5 til 5-7. Så godt som ingen af de hørte udførende, bygherrer og ministerier støttede imidlertid dette forslag.

Hvad angår spørgsmålet om det rimelige i tilbudsvederlag, kan jeg oplyse, at tilbudsvederlag ydes som en delvis dækning af de projekteringsudgifter, som de bydende i en total-entreprisekonkurrence har. Vederlagene skal give større mulighed for, at de bydende udarbejder kvalificerede tilbudsprojekter, men vederlagene giver langtfra fuld dækning for udgifterne.

Spm. nr. S 586

Til boligministeren (21/2 89) af:

Inger Stilling Pedersen (KRF):

»Hvilke initiativer vil ministeren tage for at lette handicappedes muligheder for at færdes på offentlige steder, specielt med hensyn til adgang til lægeklinikker, kiropraktorklinikker, fysiurgiske klinikker m.v.?«

Begrundelse

Mange læge-, kiropraktor- og fysiurgiske klinikker m.fl. ligger på 1. og 2. sal eller højere. Det kan betyde meget vanskelige forhold for handicappede. Hjælpere til disse får svære, tunge og uhensigtsmæssige løft, og det medfører dårlige arbejdsforhold for falckfolk. Der bør derfor stilles skærpede krav for at lette adgangen til de omtalte steder ved nybygning og ombygning, men det kan også blive nødvendigt at kræve ombygning af adgangsveje ved etablering af sådanne klinikker.

Også adgangen til offentlige kontorer, stationer og lignende kan være besværlig for handicappede og bør lettes.

Svar (1/3 89):

Boligministeren (Agnete Laustsen):

Byggeslovgivningen indeholder allerede en række bestemmelser, som vedrører adgangsforhold og indretning af bygninger med henblik på at gøre disse handicappede. Adgangsarealer skal være udformet, så bebyggelsen kan benyttes af personer, hvis bevægelses- og orienteringsevne er nedsat. Adgangsarealer skal have en vis bredde. Adgangen skal være niveaufri, eventuelle niveauforskelle som følge af terræ-